

הלכות שבת סימן שמה

הרחבים ט"ז אמה * ומתקצרים (כה) בקצתן ואין בהם ט"ז אמה, יש אומרים שאם ארפן לארף רשות הרבים הרי הם רשות הרבים: ט ימבואות הרחבים (ט) (כו) * י"ג אמות ושליש * ושני ראשיהם מפלשים לרשות הרבים שהוא רחב ט"ז, (כו) * ג' אומרים שהוא רשות הרבים: י לבל דבר שהוא ברשות הרבים, אם אינו גבוה (שלישה) טפחים, (כה) אפילו הם קוצים או צוואה שאין רבים דורסין עליהם, חשובים כקרקע ויהי רשות הרבים: (כט) ואם הוא גבוה שלשה, ומשלשה עד תשעה ולא

כ ה"א"ל בסוף קמא פירושין בשם ר"י ל שמה "

באר היטב

(ט) י"ג. כמז שמצינו בפסי בראות, עין ט"ז:

משנה ברורה

והר"ט פ"א: ה (כה) בקצתן וכו'. טעית סופר, וצריך לימר (ס) "בקצתן או שאין פתן ט"ז אמה וארפן לארף רשות הרבים, יש אומרים שהם רשות הרבים". ובאר היטב הוא, דמקחלה קמא לענין מבוי שמתקצר במקצתו, (כז) ואחר כך הוסיף עוד, דאפילו אם אין בכל משוף המבוי ט"ז אמה, מפל מקום פתן שארפו לארף רשות הרבים ומפליש לו רחבים (כח) בוקעים בו, הרי הוא כחלק ממה. וענין בבאר היטב. ומדלא פרש המספר שצוואה, משמע (כט) דאפילו אם המבוי קצר נדסה ואין מחזיק אפילו י"ג אמה, גספן הרי רשות הרבים. לרעה זו: ט (כו) י"ג אמות ושליש. סביבא להו דבשעור זה (ל) גספן ניהא תשימישקא לרבים קצת, ומתני כששני ראשיה מפלשין לרשות הרבים שיתחשב גם מקום זה לרשות הרבים. וענין באור הלכה: (כו) יש אומרים שהוא רשות הרבים. דכיון דרשות הרבים גמורה יש בשני ראשיה, (ל) ובוקעין בה רבים ומתלכין מרשות הרבים לרשות הרבים דרף המבוי, נמצא דהוי פשימיש דרבים גם כן המבוי וחסוב ברשות הרבים עצמה. והא דמבאר לקמן בסימן שסד ומבוי המפלש בשני ראשיה לרשות הרבים אין דינו כרשות הרבים, מרי כשאין רחב י"ג אמה, או דמרי כשהמבוי מפלש בשני צדדין (ל) לרחב רשות הרבים דאין רבים בוקעין בו, דמי שרופה לקנט מרשות הרבים למבוי הוא צריך לעקם דכחו, וקאן מרי כשהמבוי הולך לארף רשות הרבים, והולכין דרף המבוי זה לקדנא לרשות הרבים האחר שפנתו, ולכן יש שם רשות הרבים גם על המבוי: י (כה) אפילו הם קוצים וכו'. דכל פחות משלשה, קצמא לן דאניה חולקת רשות לעצמה ובטל לגבי רשות הרבים: (כט) ואם הוא גבוה שלשה וכו'. דאז אין רבים יכולין לדרס עליו מצד גבוהו, נפקא מכלל רשות הרבים, ולכלל רשות הרבים לא פא עד גבה עשרה טפחים, ונתנו עליה חכמים שם פרמליח שהוא רשות

באר הלכה

וכן פתחו החזקונים ככלל מט סע"י ג והפיתוחאיר בסימן שסד, עין שם. ועד עור, דאף שיטת רש"י הג"ל שסובר דקעין ששים רבוא, יש לענין בה טרובא לרנא, דיש מן הפוסקים שנקטו דבר זה פשוטו ויש מן הראשונים שהפירו לרבריו באופן אחר, ואפיק את לשונם משם, ונה לשון הר"ט פ"א בצה"כין י"ט: רש"י ד"ל אינו מצריך שיתחשב בעיר ששים רבוא אלא שיקנטו בה ששים, אלא הפכים והענין שהם פתוחים לטקומות הרבה והגילין בה סוחרים וביצא בהם: ומד, שאף ירשלים לא היה בה ששים רבוא דתיר, ואף על פי כן יש בה משום רשות הרבים אלא דלוחתה נעלות בלילה, ומעמה כל שבחלתה נתקשה כרבים ושנים גדולים להיות רוכלת העמים, זו היא של רבים, עד כאן לשונו. וקצין זה קמב גספן הרי"ה, והביאו השלטי"גבורים בקרקע קמא דצריכין, וזה לשונו: מבואות של רבים המפלשין חוץ לעיר טע"ד זה ומד זה דרבינו ט"ז אמה וכן מצד ראשיהם רבוא דרף המבוי שפל פאירעולם עוברין שם, הרי המבואות הללו רשות הרבים גמורה הן, עד כאן לשונו. והנה הר"ט פ"א ו"ל פתחו רבים ארפן כמז ששים רבוא: ושמא דעת הראשונים למר, שמתקצרים שהיא כבושה חוץ לצנורות וחולקים ממה מצד עיר ומפדנה למדינה עד סוף כל העולם, אין מקדקין בה בעוברין עליה ששים רבוא דהא דבלי עלמא היא, אבל הוה ענין אין שם רשות הרבים כלא ששים רבוא, דתתני דהולכי מדבר נוסים שם דלדעת גם זה אינו מתיר וכו', וסוף דבר אין לנו אלא מה שפסקו בתלמוד י"ז אמה ומפלש בשני ראשיה וכו'. וזה לשון חידושי הר"ן בשם הרא"ה על מה שאמר במקרא: כאן פתחן שתי יתואל שריון בפרד"י וכו', קמב שם פתוח השני דאפילו למר ובאיתו וכן אפילו שאר מדרות שהיה להם דרף המבוי לאוהו מדבר הוי רשות הרבים, דאף על גב דפנש נש"י ופתיג ולא הוי רשות הרבים אלא של ששים רבוא, לאו דקעין ששים רבוא, אלא שיש כאן דרף לששים רבוא, כלומר, שיהא רגילין לילך שם אנשים רבים דרף ששים רבוא, וקאן פתחו, עד כאן לשונו. ונדע, דברבריו מתרצין לשיטה זו, אפאי אמרו בנמרא לענין מקושש דמצדיר ר"י אמות ברשות הרבים הנה, מרי בנאי לא ישה הפלאתה בפרטום פני כל רק רחוק מן הפתחה, מדכתיב "ומבואו", וברואי לא היה שם הששים רבוא וישראל, אכן לפי מה שכתב הרא"ה ניהא: * ומתקצרים בקצתן וכו'. ענין משנה ברורה פה שמתחב דאפילו אם אין בכל משוף המבוי וכו', דין זה נובע ממגיד"ש שנה בשם הרשב"א בעבודת הקדוש, ולא הוה פאן שיהא מפלש בשני צדדין לרשות הרבים, משמע לכאורה דאפילו אם רק מצד אחד מפלש לרשות הרבים גספן שם רשות הרבים עליהם. כיון שנקטש לארף רשות הרבים הרי הוא כחלק ממה, אבל מדבריו התוספות והרשב"א בחדושי ושארי פוסקים שהביאו בשם ר"י משמע ולא הרי רשות הרבים אלא אם כן המבוי מפלש בשני צדדים לרשות הרבים, וכן התייך המספר כסע"ף ט: * י"ג אמות ושליש, דע, דצדק סע"ף זה נכלל בהא דלעיל בסע"ף ה, והלכו המספר, משום דסע"ף ח הוא לשון המגיד"ש בשם הרשב"א בעבודת הקדוש, וסע"ף זה הוא לשון הרא"ה בשם ר"י, ובאמת פליגי אהדדי, דלדעה ראשונה הרי רשות הרבים אפילו בפחות מ"ג וגם בחדושי הרשב"א והרא"ה משמע לקדנא פ"ן]. ורעה זו דהרא"ה משמע דהוא פ"ג, וכן פתח הגר"א דחולקים אהדדי, ופלפלא קצת על המספר שלא כתבם כסע"ף אחר ובלשון פלגמא, ויש מאחרונים שרופים למשוחט הסע"פים ואוקרים דאם יש י"ג אמות ושליש טע"י אף כשהמבוי הולך לרחב רשות הרבים ועין בתוספת"ש פ"ר מגיד"ש, וקצת סייעתא לרבנים, דברא"ה וטור בסימן שסד לא התפירו דונקא כשהמבוי הולך לארף רשות הרבים, אבל באמת פין דהביאו זה הרא"ה וטור בשם ר"י, ומבאר בחדושי הר"ט פ"א פתח בשם ר"י דונקא כשהמבוי הולך לארף רשות הרבים, הא לאו הכי לא מתיי אף פשיש י"ג אמות ושליש, וכן במאירי ובחדושי הרשב"א בשם התוספות גספן כבאר בקרא הן, וכן כתבו בתוספות שלנו ונכבד דודע דתוספות שלנו הם של ר"י, אספן סמא כפרשו, דאף להרא"ה דונקא כשהמבוי הולך לארף רשות הרבים: * ושני ראשיהם מפלשין לרשות הרבים, ולפי מה שפסקו בסע"ף ו במשנה ברורה דרבים העוברים מצד עיר הוי רשות הרבים, אספן הוא הדין אם המבוי קלה לארפו לשער העיר מזה ומזה הרי גספן רשות הרבים, דאף שהמבוי בעצמו אין בו שער רשות הרבים, כיון שקלה לארפו להרבים שיש עליהם שם רשות הרבים ובוקעין רבים דרף המבוי מזה לזה, הרי רשות הרבים, וכן פתח בהגהת אשר"י פ"ק קמא דצריכין, עין שם: * יש אומרים שהוא רשות הרבים, קמב בלשון יוש אוקרים, שמים דלדעת נש"י ומתקבים אפשר דאף פתחא ונא לא הוי רשות הרבים, ו

שער הצינור

(כו) הגר"א: (ס) הן הוא לפי מה שהיה הגר"א, וכן במאמר מרדכי פתח להנאי דכן הוא דעת הרשב"א שהובא בתרב המגיד: (כז) הן מוכח בפוסקים: (כט) הגר"א²⁷, ומצאתי הן להרא"ה בחדושי הרשב"א על ערוכין והר"ט פ"א שם ב"ר ו התמאירי משבת, דאפילו אם הוא רחב רק עשר אמה גספן רשות הרבים הוא כיון שארפו לארף רשות הרבים, וכן פתח בהגהת אשר"י פ"ק קמא דצריכין, אלא שהם פרשו בדבריהן, כששני ראשי המבוי מפלש לרשות הרבים ועוברין דרף שם ט"ז לזה: (ל) לכושי: (ל) הגר"א בשם התוספות, וכן פתח הרא"ה: (ל) עין פאור הלכה:

הַלְכוֹת שֶׁפֶת סִימָן שְׁמָה

ביאורים ומוספים

34) ואף שתחת הכללי המקום מקורה, ורשות הרבים שהיא מקורה דינה ככרמלית (כמבואר בשו"ע לעיל סי'נ), יש לומר שקירוי שהוא פחות מד' טפחים אינו מפקיע שם רשות הרבים (כמבואר לקמן סי' שמו סי' כו), ואם כן מדובר שרוחב הכלי הוא ד' על ד' טפחים בדיוק, ועובי העמוד ממעט את המקום המקורה. (וראה מה שכתבנו להלן (סי' נח), שיש הסוברים שקירוי ארעי אינו מבטל שם רשות הרבים מתחתיו, ולדבריהם אין צריך לומר שרוחב הכלי הוא ד' על ד' טפחים בדיוק, ויש לעיין לדעת החו"א שהבאנו שם). ודעת הראב"ד (על הרמב"ם פ"ד מהל' שבת ה"ח), שאם חלק מרשות הרבים מקורה ובני רשות הרבים בוקעים שם, הריהו נחשב לרשות הרבים, כיון שבטל הוא לרשות הרבים שלפניו ושל אחוריו.

[משניב שם]

קָפַל מְקוּם הַפְּלִי הוּא רְשׁוּת־הַתְּיָדוּת³⁵.

35) ואם תחתית הכלי אינה שלימה והעמוד שבה מרובה, הסתפק החו"א (או"ח סי' סח סי' יד) האם הכלי נחשב רשות היחיד, וכן באופן שדפנות הכלי אינן מחוברות אל הכלי אלא יש הלל ביניהן בתחתית הכלי, וסיים שם, שאם חסר בתחתית הכלי פחות מג' טפחים דאי שנחשב כסתוב, מדין לבד, ויש להעיר שבסי' כב סי' יב גבי בור וחוליתו כתב החו"א בשם הירושלמי וכן נקט להלכה, שעומד מרובה מועיל להשלים שיעור קרקע, אולם בסי' צו סי' יג המזון הוא בכלי שמונח באויר, ובוהו הסתפק החו"א האם מועיל עומד מרובה להשלים הקרקע.

[משניב ס"ק מז]

דְּלִמְטָה מְשַׁלְשָׁה, אֶפְלוּ הֵם רְחִיבִים אֶרְבָּעָה עַל אֶרְבָּעָה נִחְשָׁבִים כְּקָרְעַת רְשׁוּת־הַרְבִּיבִים³⁶.

36) וצורת החדר הנודבר כאן, ביאר החו"א (או"ח סי' צו סי' יג) שהכותל הוא רחב מלמטה ומעל החלק הרחב יש שקע בכותל, ושקע זה אין לו מחיצות מן הצדדים אלא הוא מהלך לאורך כל הכותל (וכתב שצ"ע על הפוסקים שסתמו בוה). וביאר, שאם היו לו מחיצות מן הצדדים היה שקע זה רחוי מן התורה וכרמלית מדרבנן (ובהערות לשונה הלכות לסליה כתב שאם השקע אינו גבוה י' לא יתכן שיהיה רחוי). עוד יש להעיר על דברי הגר"א שהובא בביה"ל (סי' שמו סי' ג' ר"ה הדין) שכתב שאסקופה הפתוחה לרה"ר ואינה רחבה ד' טפחים דינה כמקום פטור, כיון שמוקפת מחיצות ואף על פי שקרקעה שוה לרה"ר, וקשה שכאן מבואר גבי חורי רה"ר שבאופן שמתחילים בתוך ג"ט הסמוכין לקרקע דינם כרה"ר, אולם לדברי החו"א אנו שפיר, כיון שכאן מדובר בחורים שאין להם מחיצות מן הצדדים, וראה בחו"א (שם) שצ"ע לדברי הגר"א הללו.

[משניב ס"ק לב]

אָבַל יוֹתֵר מִתְּשֻׁעָה לֹא הָיָה רְשׁוּת־הַרְבִּיבִים³⁰.

30) ואדם העומד ברשות הרבים וגובהו י' טפחים או יותר, הביא המשניב לקמן (סי' שמו סי' ח) והחזיר (או"ח סי' כב סי' יט) שנחלקו הראשונים אם המניח עליו נחשב כמניח על גבי מקום פטור, או כמניח ברשות הרבים, שיטת הרשב"א (שבת ה', א ד"ה ומסתברא) שנחשב כמקום פטור, ובתוס' שם (קב, א ד"ה והוציא) משמע שנחשב ברשות הרבים, משום שהאדם בטל למקום שבו הוא נמצא.

[שעה"צ ס"ק לוט]

וּמְשַׁבְּא³¹.

31) ולקמן (סי' שסא סי' ח) כתב בשם הגר"א, שדעת הרשב"א שמתשעה עד עשרה נחשב לרשות הרבים, וכותר למה שהביא כאן שלדעת הרשב"א רק אם גובה העמוד תשעה טפחים מצומצמים הריהו נחשב רשות הרבים, [וכן מפורש בעבודת הקודש (ש"ג סי'א) שרק בטי' טפחים מצומצמים הוי רה"ר].

[משניב ס"ק מג]

וְעַל־כֵּן הוֹרֵק פְּרִשְׁת־הַרְבִּיבִים דְּבִלָּה שְׁמֵנָה וְנִדְפַק בְּפִתְלֵי, לְמַעַת מַעֲשֵׂה חֵיבָב³².

32) ואף שאין חיבים על הוצאה אלא כשההנחה היא על גבי מקום שרוחבו ד' על ד' טפחים (כמבואר בגמרא (שבת ד', א) וכן פסק השו"ע לקמן סי' שמו סי'א ובמשניב שם סי' ה), תירצו התוס' (שבת ז', א ד"ה וטה) בשם ר"ת, שכאן נחשב שהניחו על גבי מקום ד', כיון שהכותל שמבקה בו יש בו ד' טפחים, הביאו בשם הרב"א שתיירץ, שכיון שהרבילה רואה את פני הקרקע, הריהו נחשבת כמנוחת על גבי קרקע, והנפקא מינה בין התירוצים כשאין בכותל שיעור ד' על ד' טפחים.

[שעה"צ ס"ק מז]

דְּלִמְא יִפֵּל עַל הָאֶרֶץ³³.

33) לכאורה כוונתו, שחוששים שמא כשיפול על הארץ יבא לקחתו ויטלטלנו ד' אמות ברשות הרבים, אבל לעצב הנפילה אין לחוש, וכן מבואר בשו"ע לקמן (סי' שנג סי'א, ומשניב שם סי' ד). אמנם יש לומר, שכונתו שהאיסור בוה הוא גם כשאין חשש שמא יבוא לקחתו, ומשוב שיעלול ליפול לרשות הרבים, וכמו שכתב במשניב לקמן (סי' שגו סי' יב) לגבי אשפה, שיש מקרים שחוששים לזה (ושם הרי אין חשש שמא יבוא לקחתה, כמבואר ברמ"א שם).

[משניב ס"ק מה]

אֶף־עַל־גַּב שְׁתַּחֲפִיקָה רְשׁוּת־הַרְבִּיבִים³⁴.

הַלְבוֹת שֶׁת בְּיָמֵי שֶׁמֶה

קצת

באר הגולה

מ' ש"ס ח' ג' כ"פ
קצת יד ס' ת"א
ש"ב, וכן כתב דוד
ע' ש"ס כ"ג
פ' ש"ס י"ב
כתב הר"ש ש"ס
צ' ש"ס ק'
תנא ד' קפ"ח
ושי' ק' ש"ס ד'
י"ב

תשעה כָּלֵל, אם הוא רחב ארבעה על ארבעה הוי פרמלית, (ל) ואם אינו רחב ארבעה על ארבעה הוי מקום פטור. מן האם הוא גבוה (לא) תשעה ספחים (לב) נמצא מקומות (י) (לג) ורבים מכתפים עליו, הוי רשות הרבים (לד) אפלו אינו רחב ארבעה. ויש מי שאומר (לה) שהוא הדין לגבוה מתשעה ועד עשרה ורבים מכתפים עליו, (לו) הוי רשות הרבים אפלו אינו רחב ארבעה. וימצאנה למעלה, (לז) אם היא רחב ארבעה הוי רשות הרבים, ואם לאו הוי מקום פטור אפלו יש בו מקום (לה) פדי לחק להשלימו לארבעה: י"א אגמא ברשות הרבים, אם (לט) אינה עמקה שלש הוי רשות הרבים; משלש (מ) עד עשרה, אם רחבה ארבעה הוי פרמלית, ואם לאו הוי מקום פטור; ואם היא (מא) עמקה עשרה הוי (מב) רשות הרבים, והיא (מג) שתהא רחבה ארבעה: י"ב רשות הרבים אינה תופסת (מד) אלא עד עשרה, אבל למעלה מעשרה (מה) הוי מקום פטור: י"ג פחורים שכתפיהם (מז) כלפי רשות הרבים, אם הם גבוהים (מו) למעלה משלשה אינם פרשות הרבים, אלא נדונים

באר היטב

ה"י דאין המציאות נכרות, ואפלו נעמו לפניהן. ורש"י פתח, דוקא במלאות שכל שאין יכול לטלטלן, מ"מ. וי' סימן שעב סיו' וס"י שני דוקא בור הוי רשות הרבים אבל ים הוי פרמלית כמ"ש סע"ף יד:

משנה ברורה

מקונו לרשות היחיד ולרשות הרבים: י"א (לט) אינה עמקה שלש. אף על גב דרחבה כמה ספחים: (מ) עד עשרה. ואפלו הוי רבים משמשין בו (מא) כגמא שהיא, משמש על ידו הדין הוא ולא שמה משמשין (גמרא): (מב) עמקה עשרה. ואפלו (מג) מלאה מים או שאר דברים שאדם מסתפל בהם ורואה מה שבתוך המציאות. אבל אם (מד) מלאה פרות, לא הוי רשות היחיד פיון דאין המציאות נכרות, ואפלו (מה) דעתו לפנותו, ופטור הדין לתוכו מרשות הרבים ונמקל מקום (מז) אפוא יש פנה, פיון דהפרות הוא דבר שיכול לטלו משם בשפת, לא נהבטל לנקרי הכור משמו). ולרש"י, דוקא פרות טבילים או שאר דבר שאסור לטלטל (מו) מבטל המציאות: (מב) שתהא רחבה ארבעה. ואם לאו הוי מקום פטור, ואפלו עמקה עשרים אמה (מ"ד): י"ב (מג) אלא עד עשרה. ועל פיו (מו) הדין מרשות הרבים דכלה פונה הדין נדבק בכחה, למטה מעשרה חצי³⁸². למעלה מעשרה פטור: (מז) הוי מקום פטור. רוצה לומר, ואפלו שם פרמלית (מח) אין חל על האור שלמעלה מעשרה: אטנם אם נעץ קנה ברשות הרבים ובראשו קלי שגבוה עשרה ספחים ורחב ארבעה, (מט) אף על גב שפתחיה רשות הרבים³⁸³, מפל מקום הפלי היא רשות היחיד³⁸⁴: י"ג (מה) כלפי רשות הרבים. רוצה לומר, דאין עוברים כלפי פנים, דאם עוברים כלפי פנים פנים פחורים רשות היחיד, וכמו שפתיב בסע"ף ד: (מו) למעלה משלשה. דלמטה משלשה, אפלו הם רחבים ארבעה על ארבעה נחשבים כקרקע רשות הרבים³⁸⁵, וכגיל

שער הדין

(לג) רמב"ם וטור בסוף הסימן: (לד) רש"י: (לה) פשוט: (לו) כגמא רחבה בשם הרב"ד שהיא בבית יוסף. והנה באליה רפה כתב דר"י לחש להרמב"ם וסבירא לה דהוא הדין פשראי לכמה, וכמו שכתב הרש"י ורובא בבית יוסף, אבל כהכרי הגר"א משמע דהוא מצד פשוטא ולשנא דגמא דדוקא כשכתפיהו, ובמאמר מרדכי מצד דגם דעת הרמב"ם כהר"ד. ע"ן שם, ונראה דלכדי השמיט המסבר סבא זו למרי: (לז) פרי מגדים: (מ) ושכ"א, ודעת הרמב"ם ורש"י, ולא כהר"ד, וכן הסכים הר"א: (מא) אליה רבה, דהרבה חולקין, הלא היה רש"י ורמב"ם ורש"י³⁸¹ ור"ן ופא"י והפ"ב: (מב) פנ פרש ספאמרמרדי, ואף דהפגן אבהם פרש גזון חור שבפמל המפליש מצד רשות הרבים לרשות היחיד ומפנים רחב ד' ומפניה לא היה בו רחב ד', לא העמקה, והקשו עלה האחרונים כמה קשיות: אחד, דהמחבר בעמוד מרי, ועוד, דבחור יש כמה ראשונים הסוכרין שלא נדעת התוספות פנה, אלא דלמעלה מעשרה פחורי רשות היחיד המפלישין לא פנינו ד', ובלא הכי אפלו נדעת התוספות דלית חיובא פנה משום דלא הוי ד' על ד', על כפי פנים אסורא יש פנה, כדאיתא בטור סימן שמה דהיא דמוציא טרשות לרשות מקום שאין בו ד' על ד', על כפי פנים יש אסורא פנה, ובענינו הלא שם רשות היחיד על זה, דהוי חורי רשות היחיד, והיא דבדברי המחבר משמע דאיתא לארזי בה הפנה לכמה על פשרא מקום פטור שבסימן זה: (מג) הנה אפלו עמקה אגמא תשעה. ולא דמי לעמוד גבוה תשעה דהוי רשות הרבים, דהתם בגבה נישא תשמישתא לכיו רשות הרבים, מה שאין פן בעמק על ידו הדין הוא: (מד) מן אבהם: (מה) ודוקא מלאה, אבל אם פנה שם מאתמול קצט פרות לא נהבטל הכור משעורו על ידי זה [תוספות לחד תרומא]: (מז) כן הוא דעת הרבה ראשונים, מלא הם הרמב"ם ורמב"ן ורש"י³⁸² והר"ב והר"ד והר"י: (מח) פרי מגדים בשם התוספות, ונמצא שם מתחלה דאם בטלו לעולם, הוי רשות הרבים במקום זה, ואין לו ראייה לזה מהתוספות, דאף דלענין לסיובי משום רשות היחיד אמרין דכבר נסתלק שם מחיצה פניה פיון שאין מנהר, אפשר דלענין אסורא דגזון אמרין דבטלו לא מהני, דבטלה דעתו אצל כל אדם, ואסור לטלטל מרשות הרבים למקום זה, וכמו שכתב הרש"י סבא זו, אכן בלא הכי חזר אחר כך מדבריו ומספק דלמא פרמלית היא אותו מקום שאין יפה להלכה או מקום פטור, ע"ן שם: (מט) אבל שארי פרות, אפלו בטלו בפרוש לא מהני, דבטלה דעתו אצל כל אדם: (מו) גמרא. ומכל מקום נראה דלכתחלה יש אסורא פנה בכל גזון, דלקמא יפל על הארץ³⁸³: (מז) תפיקא טעה לאם הולך פחורי רשות הרבים על הקונה המקצוע מתחיל לכתל תפציו בנדי: (מח) חיי אדם, וכן כתב הר"א בבאורי ורש"י:

